

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628176656/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

med en Haandbevægelse i Retning af Sytøjet: — Ja, Farvel, — og Hejd og Lykke med Brudesærken!

Barbara lo. En lille Latter, der samtidig var et Suk, der hev i hendes Strube: — Aa, dit Vrøvl, Gabriel!

Hun fulgte ham ud og stod lidt ude i Regnen og var fuld af Glæde. Saa gik hun ind igen til Hr. Poul, den nye Hr. Poul. Og da det var ved den Tid, da det begyndte at skumre, fik hun tændt Lys.

Hr. Pouls Melankoli var efter dette Besøg blevet forvandet til en stille Munterhed. Da han kom fra Besøget hos Barbara, vandrede han som befriet gennem den mørke Stad og ønskede kun at være lidt alene med sin Glæde. Der var netop et Ophold i Regnen. Han drejede af ad en blæstfyldt Smøge, som førte ned mod Vandet. Der stillede han sig op i Læ af et Bandedus for at samle sit Sind og prøve paa at klare sig, hvori hans nye Lykke bestod. Men det varede ikke længe, før han fornåm, at ogsaa andre i denne Aftenstund havde søgt til Havets Bred med deres Tanker. En enlig Skikkelse dukkede frem af Mørket, de hilste paa hinanden, det var Gabriel.

Det var ham ikke ukært, at det netop var Gabriel. Skønt han havde incommoderet ham betragtelig under Samtalen med Mme. Barbara, saa var han dog en af Deltagerne i den behageligste Scene, han havde oplevet, siden han var kommet her til Landet, og kunde han end maaske se ud til at være et Stykke af en Skælm, saa var han dog sikkert en lystig Scapin, som det kunde være værd at snakke med.

Gabriel viste sig da ogsaa venlig, fortrolig og ganske vel skaa-ren for Tungebaandet. De talte om alt muligt, som angik Havnen og Landet her, og Gabriel fortalte ganske løjerlige Ting om mange, som fik Hr. Poul til at le. Men at de saa længe undlod at ontale en bestemt Person, tydeliggjorde det mere og mere for dem begge, at det var hende, deres Tanker i Fællesskab drejede sig om, og da de omsider kom til Emnet, blev Gabriels Stemme helt blød og bevæget.

— Et elskværdigt Fruentimmer, siger De! Ja, og saa skulde De endda have kendt hende, da hun var atten og ganske uskyldig. Da var Barbars sød!

— Jeg kan forestille mig det, sagde Hr. Poul.

— Joho, sagde Gabriel. Desværre — at hun skulde blive saa ganske spoleret! Det er harmeligt, det ved Gud det er!